

Trzymamy stronę kobiet! Od świadomości, do odpowiedzialności

Kampania „16 dni przeciw przemocy wobec kobiet”, zainicjowana w 1991 r., organizowana na całym świecie przez Women’s Global Leadership Institute jest poświęcona wspieraniu i koordynacji pracy mającej na celu zlikwidowaniu przemocy ze względu na płeć na poziomie lokalnym, państwowym i międzynarodowym.

Tegoroczna kampania przebiega w szczególnej atmosferze w kraju i na świecie ze względu na panującą pandemię Covid 19 oraz trwające w Polsce od blisko miesiąca protesty kobiet po ogłoszonym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, odbierającym kobietom resztki złodzień co do życia w normalnym państwie, pozbawiającym je nadziei na ludzkie traktowanie.

Kampania trwa od **25 listopada - Międzynarodowego Dnia Przeciw Przemocy Wobec Kobiet** do **10 grudnia - Międzynarodowego Dnia Praw Człowieka**, aby symbolicznie zaznaczyć związek pomiędzy przemocą wobec kobiet a naruszeniem praw człowieka i by podkreślić, iż przemoc wobec kobiet jest pogwałceniem praw człowieka.

Kampania „Biała Wstążka” odbywa się w ramach „16 dni przeciw przemocy ze względu na płeć” to największa na świecie prowadzona w ponad 55 krajach świata, skierowana do mężczyzn, międzynarodowa kampania mająca na celu walkę z przemocą wobec kobiet, zapoczątkowana została w Kanadzie w 1991r. po zamordowaniu 2 lata wcześniej w Montrealu 14 studentek przez anty-feministę.

Kampanię zainicjowali mężczyźni, którzy postanowili, iż noszenie białej wstążki przypiętej do piersi będzie *oznaki sprzeciwu wobec wszelkich zachowań przemocowych stosowanych przez mężczyzn*. Po kilku tygodniach białą wstążkę nosiło już 100 tys. Kanadyjczyków. Od tamtej pory mężczyźni na całym świecie solidaryzując się z kobietami w ramach prowadzonej kampanii nie tylko noszą białą wstążkę wpiętą w kłapie marynarki ale umieszczają symbol białej wstążki na stronach internetowych w mediach społecznościowych deklarując wsparcie dla kobiet.

Kampania 2020 odbywa się po raz 29 podkreślając, że przemoc wobec kobiet jest łamaniem praw człowieka, a nie sprawą prywatną.

„Patologią” jest i łamaniem podstawowych praw człowieka, to że kobiety w Polsce nie mogą się czuć bezpiecznie ani w domu, ani na ulicach, ani przed budynkami publicznymi, ani w sądach, ani w szkołach, ani w miejscach pracy czy służby. To, że kobiety w Polsce są atakowane fizycznie przez funkcjonariuszy publicznych, to, że przedstawiciele rządu wzywają do przemocy wobec kobiet, to że kobiety są szykanowane i oczerniane w mediach publicznych - wtedy kiedy walczą o swoje prawa - to nie tylko patologia - to czynne naruszanie przez Polskę prawa międzynarodowego. To nie „folklor”, ani lokalna tradycja.

Polska, na mocy umów międzynarodowych, zobowiązała się do podejmowania niezbędnych działań prawnych i wszelkich innych, by promować i chronić prawa wszystkich, w szczególności kobiet, do życia wolnego od przemocy zarówno w sferze publicznej, jak i prywatnej. Polska, zobowiązała się do powstrzymywania się od udziału we wszelkich aktach przemocy wobec kobiet i zapewniła przestrzeganie tego obowiązku przez władze państwowe, urzędników, działaczy, instytucje i inne jednostki działające w imieniu państwa. Polska zobowiązała się do podjęcia niezbędnych działań prawnych i innych w celu zapewnienia należytej staranności w zapobieganiu aktom przemocy, popełnionym także przez jednostki inne niż państwowe, ich ściganiu, karaniu oraz zapewnianiu zadośćuczynienia.

Od świadomości, do odpowiedzialności

Kampania 16 dni to nie tylko kampania *podnoszenia świadomości*, że przemoc wobec kobiet to łamanie praw człowieka. To także *działania rzecznicze, wywieranie nacisku*. Rządy muszą dotrzymywać swoich zobowiązań w zakresie zapewnienia praw człowieka wszystkim kobietom i nie mogą się z nich wycofywać, ignorować ich lub czynnie łamać. Rządy ponoszą pełną odpowiedzialność za przemoc wobec kobiet, za dyskryminację i bezkarność, które podtrzymują przemoc.

Od 16 dni do 365

Walka o położenie kresu przemocy ze względu na płeć wobec kobiet powinna być kontynuowana z taką samą energią przez cały rok.

W 2020 roku szczególną uwagę poświęcono tematowi: przemocy wobec kobiet z niepełnosprawnościami, przemocy wobec kobiet w świecie pracy i przemocy w sytuacji pandemii.

Czy wiesz, że jedna na pięć kobiet na świecie to osoba z niepełnosprawnością. Każda osoba - choćby w związku z procesem starzenia się (ale także w wyniku chorób albo zdarzeń losowych) - w toku swojego życia, staje się - czasowo lub trwale - osobą z niepełnosprawnością. Kobiety z niepełnosprawnościami są 10-krotnie bardziej narażone na przemoc, a dyskryminacja i przemoc ze względu na płeć często są przyczyną niepełnosprawności.

Stop przemocy wobec kobiet w świecie pracy

Dzięki nowej strategii, która poszerzyła działanie kampanii, z dwutygodniowego zrywu do trwałego zaangażowania przez cały rok, inicjatorka kampanii 16 Dni Akcji - Center for Women's Global Leadership, jej siłą dla globalnego celu rzecznicztwa: wsparła naciski, które zaowocowały przyjęciem w czerwcu 2019 r przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) prawnie wiążącej konwencji, mającej na celu położenie kresu przemocy ze względu na płeć, w tym molestowaniu seksualnemu, w świecie pracy. Konwencja zawiera wytyczne dla rządów, pracodawców i związków zawodowych, jak identyfikować i eliminować zachowania dyskryminacyjne oraz jak zajmować się dyskryminującymi skutkami nierównych stosunków władzy, które leżą u podstaw przemocy ze względu na płeć. Działania w tym obszarze stały się jeszcze ważniejsze w czasach pandemii – kiedy praca przeniosła się do domów, które dotąd były dla kobiet najbardziej niebezpiecznymi miejscami. Wiemy, że skala przemocy w rodzinie w czasach pandemii i innych kryzysów oraz izolacji, rośnie.

Pandemia

Restrykcje dotyczące przemieszczania się i funkcjonowania instytucji publicznych oraz pandemia COVID-19 jako taka, pogorszyła sytuację kobiet, w szczególności kobiet z niepełnosprawnościami i/w tym starszych oraz kobiet opiekujących się i mających na utrzymaniu osoby z niepełnosprawnościami (głównie dzieci i rodziców/teściów). Kobiety są „uwięzione” w domach, przemoc w sytuacjach kryzysowych narasta, część z kobiet straciła pracę zarobkową (jeśli ją miała), ograniczony jest dostęp do służb pomocowych, ochrony zdrowia i policji. Kobiety są obarczone dodatkowymi obowiązkami w zakresie usług społecznych - opiekuńczych i wychowawczych. Kobiety z niepełnosprawnościami i kobiety starsze z powodu instytucjonalizacji często żyją w domach opieki, są izolowane i ignorowane. Domy opieki, także z powodu braku odpowiedniego finansowania przez państwo, stały się w okresie pandemii, miejscami najwyższego zagrożenia śmiercią z powodu zakażenia.

Wspieramy Kobiety

Kampania ta jest okazją do podkreślenia, że środowisko byłych żołnierzy zawodowych jest miejscem gdzie szanuje się prawa kobiet i trzyma ich stronę. Prawa kobiet są prawami człowieka, a te nie mogą być nam

obywatelom w mundurach obojętne. W naszych szeregach nie ma zgody na stosowanie jakichkolwiek form przemocy wobec kobiet czy dyskryminowanie ich. W sposób zdecydowany sprzeciwiamy się przemocy kierowanej wobec kobiet w przestrzeni publicznej w środowisku służby i pracy oraz w zaciszu czterech ścian naszych domów. Chcemy dawać im wsparcie zawsze gdy tego potrzebują i okazywać należy szacunek.

Wywieśmy zatem wszyscy symbol białej wstążki w widocznym miejscu. Ta Biała Wstążka, jest symbolem solidarności z kobietami ofiarami przemocy w przestrzeni publicznej, w pracy, służbie i w rodzinie domowej. Bądźmy więc czujni i wrażliwi na krzywdę ludzką. W swoim środowisku, otoczeniu bądźmy uważni czy jakaś kobieta nie potrzebuje naszej pomocy, zrozumienia czy wsparcia. Zróbmy wszystko by już żadna kobieta w naszym otoczeniu nie była zagrożona, nie została bez pomocy, nie doznała krzywdy, nie była ofiarą, aby nikt nie zniszczył jej życia. Nie zostawiamy jej samej w obliczu zagrożeń dla jej zdrowia i życia. Uczynimy wszystko by chronić kobiety przed przemocą w pracy, w domu i po sąsiedzku. Nie możemy być ślepi na dziejącą się krzywdę za ścianą. Obojętność w takich przypadkach jest przyzwoleniem na trwanie przemocy. Naszym świętym obowiązkiem jest reagowanie na te patologie i przerywanie jej w porę, póki nie jest za późno.

Przypinając białą wstążkę pamiętamy o kobietach, które zginęły, gdyż NIKT nie przyszedł im z pomocą, gdy były łzone, maltretowane lub gwałcone. NIKT nie przyszedł im z pomocą, gdy zdecydowały się przeciwstawić przemocy lub odejść od stosującego przemoc partnera. Za śmierć tych kobiet odpowiedzialni są nie tylko zabójcy, ale także państwo, które nie stworzyło systemu prawnego i instytucjonalnego, który skutecznie chroniłby kobiety przed zabójstwem lub ciężkim uszkodzeniem ciała.

Nasz Związek jest otwarty na kobiety

Związek Żołnierzy Wojska Polskiego jako organizacja pozarządowa wywodząca się ze sfery bezpieczeństwa i obronności zdominowany był przez mężczyzn jako byłych żołnierzy zawodowych. Przeobrażając się na przestrzeni lat otworzył się na obecność kobiet w swoich szeregach, co pozytywnie wpłynęło na jego aktywność. Mamy już w naszych szeregach żony żołnierzy i wdowy po naszych kolegach, które włączają się w działania Związku, wiele z nich zajmuje stanowiska sekretarzy, skarbników w zarządach struktur różnych szczebli oraz we władzach naczelnych Zarządu Głównego ZZWP. Stojąc teraz u progu kampanii wyborczej do nowych władz związkowych w obliczu potrzeby wzmocnienia naszych szeregów, w październikowym numerze Głosu Weterana i Rezerwisty wystosowałam apel do wszystkich kół w Polsce o włączenie większej liczby kobiet do naszego Związku. Potrzebujemy energii, pomysłowości i aktywności kobiet oferując im wsparcie i solidarność środowiska. Nie powinniśmy zostawiać samych sobie wdów po naszych kolegach. Powinny one znaleźć miejsce dla siebie w naszym gronie oraz liczyć na wsparcie i życzliwość, szczególnie teraz w dobie zagrożeń pandemią Covid 19.

Przemoc domowa, przemoc w rodzinie mundurowych jest problemem.

W naszych rodzinach powinniśmy czuć się bezpiecznie, przecież dom powinien być ostoją spokoju, miejscem gdzie odzyskujemy siły po trudach służby czy pracy. Jednak dla wielu ludzi ich domy nie są spokojną przystanią, w której chronią się przed stresem życia, ale miejscem niebezpiecznym, gdzie regularnie doznają fizycznego i psychicznego cierpienia. Przemoc w rodzinie stanowi ogromny problem społeczny i jest niewątpliwie jednym z zagrożeń obecnego świata. Problem przemocy domowej dotyczy również rodzin służb mundurowych. Przemocy fizycznej i emocjonalnej wobec swoich bliskich dopuszczają się również ci, którzy zobligowani są do ochrony zdrowia, życia i bezpieczeństwa ludzi.

Przemoc w rodzinach służb mundurowych często przenoszona jest do relacji rodzinnych z pracy mundurowego, związanej z przemocą stosowaną w toku realizacji czynności służbowych. Z badań wynika, że pracownicy służb mundurowych mają problemy z agresją, stresem, konfliktami i nieudanymi związkami i relacjami. Badania amerykańskie dowodzą, że w rodzinach mundurowych dochodzi do przemocy 2 do 4 razy

częściej w porównaniu z rodzinami z innych środowisk. Sprawcy przemocy domowej często czują się bezkarni, bo są wspierani przez kolegów z innych służb. Tej przemocy należy czynnie przeciwdziałać. Nie można ignorować kwestii przemocy rozgrywającej się za zamkniętymi drzwiami w czterech ścianach, jako prywatnego problemu, dając tym samym sprawcy przyzwolenie na dalsze działanie, ale reagować pomagając ofiarom w rodzinie a sprawców karać i edukować.

Kobietom ofiarom przemocy w służbach mundurowych należy się wsparcie

Bardzo istotnym wydarzeniem ostatniego miesiąca było powstanie fundacji #SayStop wspierającej kobiety ofiary przemocy, pokrzywdzone w służbach mundurowych. Taka fundacja jest niezwykle potrzebna, ponieważ jak wynika z medialnych doniesień rozmiar przemocy w formacjach mundurowych wydaje się rosnać. Ofiarami przemocy w miejscu służby są najczęściej kobiety (stanowiące mniejszość), ale też mężczyźni zarówno mundurowi jak i pracownicy cywilni. Dotyka ich nie tylko dyskryminacja ze względu na płeć, molestowanie ale i mobbing. Służby mundurowe jako środowisko zamknięte o wysokim stopniu zhierarchizowania i ograniczenia swobód i praw obywatelskich (regulaminami i rozkazami) nie są zainteresowane kształtowaniem systemowych rozwiązań pomocy ofiarom tej przemocy, które zwykle nie doczekawszy się sprawiedliwości w resorcie, zniszczone psychicznie odchodzą ze służby i walczą długie lata z systemem represjonowania ich.

Fundacja chce pomagać ofiarom przemocy przez udzielenie im pomocy prawnej i psychologicznej, edukować społeczeństwo, doprowadzić do koniecznych zmian legislacyjnych w resortach, wprowadzenia procedur postępowania w przypadkach molestowania, dyskryminacji i mobbingu oraz stworzenia rzetelnego niezależnego systemu wsparcia ofiar poza resortami.

Wspieramy działania w zakresie przeciwdziałania przemocy wobec kobiet na forum Unii Europejskiej - list Sylwii Spurek do Ursuli von der Leyen

Popieramy wystosowanie przez Wiceprzewodniczącą Komisji FEEM, sprawozdawczynię Komisji Europejskiej ds. ratyfikacji Konwencji Stambulskiej Europosłankę Sylwzię Spurek, listu apelu Polek i Polaków trzymających stronę kobiet, do Przewodniczącej Unii Europejskiej Ursuli von der Leyen, żądając od Unii ochrony kobiet przed przemocą jako, że równość kobiet i mężczyzn należy do podstawowych celów Unii Europejskiej, która opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz równości kobiet i mężczyzn.

Apel ten ma uzasadnienie wobec 13 mln kobiet, które w okresie 12 miesięcy doświadczyło w UE przemocy fizycznej (jak wynika z raportu Agencji Praw Podstawowych). To wstyd, że przemoc, jako drastyczna forma dyskryminacji jest codziennie udziałem obywaterek Unii Europejskiej. Jedna na trzy kobiety (33%) doświadczyła przemocy fizycznej lub seksualnej po ukończeniu 15 roku życia. Także molestowanie seksualne to dla wielu kobiet w Unii Europejskiej doświadczenie wszechobecne i nagminne. W społeczeństwach, w których przemoc w rodzinie uważa się za sprawę prywatną, jest mało prawdopodobne, że będą one zgłaszane policji.

Konwencja Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Konwencja Antyprzemocowa) jako pierwsza wiążąca umowa międzynarodowa dostrzegła i nazwała bezpośredni związek pomiędzy brakiem równouprawnienia kobiet i mężczyzn a przemocą ze względu na płeć. Konwencja Antyprzemocowa, po jej ratyfikacji w 2015 r., jest w Polsce źródłem powszechnie obowiązującego prawa. Pomimo tego przedstawiciele władzy publicznej od lat prowadzą kampanię dyskredytowania celów i założeń tego dokumentu. W lutym 2017 r. Prezydent RP Andrzej Duda publicznie apelował o jej niestosowanie.

W maju 2020 r. Wiceminister Sprawiedliwości zapowiedział wypowiedzenie Konwencji Antyprzemocowej, która według niego mówi o religii jako przyczynie przemocy wobec kobiet. W konsekwencji w dniu 30 lipca 2020 r. Prezes Rady Ministrów - Mateusz Morawiecki skierował do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o stwierdzenie niektórych przepisów tej umowy za niezgodne z polską Konstytucją. Sprawę rozpozna ten sam Trybunał, który 22 października 2020 r. - na wniosek partii rządzącej - praktycznie zdelegalizował w Polsce prawo do aborcji.

Unia Europejska podpisała Konwencję Antyprzemocową w 2017 r., ale do tej pory nie podjęła żadnych realnych działań w celu jej ratyfikacji. Tymczasem potrzeba pilnego ratyfikowania Konwencji Antyprzemocowej jest podkreślana przez kolejne instytucje europejskie i międzynarodowe. Najważniejszymi działaniami w tym obszarze powinno być zdecydowane stanowisko Komisji Europejskiej *potępiające ataki* na Konwencję Antyprzemocową i prowadzone przeciwko niej *kampanie dezinformacyjne*, a także sprzeciwiające się próbom wycofania się niektórych państw członkowskich z przyjętych na siebie zobowiązań w obszarze przeciwdziałania przemocy wobec kobiet. Opór po stronie niektórych rządów nie zwalnia Komisji z obowiązku kontynuowania negocjacji w celu uzyskania wymaganej zgody państw członkowskich na *ratyfikowanie* Konwencji Antyprzemocowej przez UE.

Konieczne jest dodanie przemocy wobec kobiet do *katalogu czynów* uznawanych przez UE za przestępstwa oraz istotne wzmocnienie gwarancji przewidzianych w dyrektywie o prawach ofiar. Rozważenia wymaga przyjęcie nowej dyrektywy odnoszącej się do *wsparcia praw ofiar przemocy ze względu na płeć i przemocy domowej* tak, aby uwzględnić specyficzne potrzeby tej grupy ofiar.

Unia powinna ponadto większą wagę przykładac do zagwarantowania *dostępności* aktualnych, *rzetelnych i porównywalnych danych* oraz pogłębionych badań dotyczących problematyki przemocy wobec kobiet, *zapewnienia szkoleń i wytycznych* dla specjalistów pracujących z ofiarami przemocy ze względu na płeć, adekwatnego *finansowania* organizacji pozarządowych oraz *promowania edukacji antydyskryminacyjnej i zerowej tolerancji dla przemocy*.

Konwencja Antyprzemocowa pozostaje *kluczową* umową międzynarodową służącą przeciwdziałaniu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet, gdyż opiera się na całościowym i skoordynowanym podejściu, którego centralnym punktem są *prawa ofiar*. Komisja Europejska może i powinna podejmować zdecydowane działania na rzecz przystąpienia Unii Europejskiej do tej umowy międzynarodowej, a także *podniesienia standardu ochrony* przed przemocą wobec kobiet. Zobowiązanie to nabiera szczególnego znaczenia w dobie *pandemii*, kiedy liczba przypadków przemocy domowej rośnie szybciej niż kiedykolwiek wcześniej.

Brzydka twarz przemocy

Przemoc wobec kobiet jest zjawiskiem wszechobecnym i nagminnym, a przecież jest pogwałceniem fundamentalnych praw człowieka i stanowi najbardziej drastyczną formę dyskryminacji ze względu na płeć. Przemoc ta ma charakter strukturalny oraz jest jednym z podstawowych mechanizmów społecznych decydujących o drugorzędnej roli kobiet w rodzinie i społeczeństwie. To wstyd, że w XXI wieku kobiety i dziewczęta na terenie całej Unii Europejskiej w nieproporcjonalnie większym stopniu niż mężczyźni są narażone na brutalne formy przemocy, takie jak: przemoc domowa, molestowanie seksualne, gwałt, małżeństwo z przymusu, przestępstwa popełniane w imię „honoru” i okaleczanie narządów płciowych, co stanowi główną przeszkodę na drodze do równouprawnienia.

Co wiemy o przemocy wobec kobiet?. Statystyki są zatrważające.

90% dorosłych ofiar przemocy domowej to kobiety. 90% sprawców przemocy domowej to mężczyźni. Dlatego tak ważne jest, aby jak najwięcej mężczyzn włączyło się w walkę o prawa kobiet, równość, aby jak najwięcej mężczyzn trzymało stronę kobiet. Do tej walki musimy włączyć mężczyzn.

Globalne dane na temat przemocy wobec kobiet:

- 1 kobieta na 5 przynajmniej raz w życiu doświadczyła przemocy ze strony swojego męża/partnera. Około 12-15% kobiet funkcjonuje w „związkach z przemocą” po skończeniu 16. roku życia.
- 25% zgłoszonych przestępstw z użyciem przemocy to przemoc wobec kobiet ze strony ich mężów/partnerów.
- 95% ofiar przemocy w rodzinie to kobiety i dzieci
- Około 70 % żeńskich ofiar morderstw zostało zabitych przez swoich partnerów - mężczyzn,
- Dziewczęta między 15-19 rokiem życia stanowią 50% ofiar przemocy seksualnej w skali światowej.
- Co trzecia nastolatka doświadcza przemocy seksualnej na randkach i w związkach z rówieśnikami. Nastolatki które doświadczają przemocy często podejmują zachowania seksualne wysokiego ryzyka, próby samobójcze, uzależniają się od środków odurzających, mają zaburzenia odżywiania się.
- Kobiety stanowią największą grupę cywilnych ofiar wojen. W czasie konfliktów zbrojnych wykorzystywanie kobiet stosowane jest jako instrument czystek etnicznych i broń wojenna (gwałty, przymusowe ciążę, wykorzystywanie seksualne)
- Kobiety należące do mniejszości – etnicznych i narodowych, uchodźczynie, kobiety z różnymi rodzajami niepełnosprawności, ubogie, nieheteroseksualne są wyjątkowo narażone na przemoc.
- Przemoc wobec kobiet, tak jak każda inna jest przestępstwem, a nie sprawą prywatną.
- Przemoc mężczyzn wobec kobiet wydarza się niezależnie od poziomu wykształcenia, dochodów, pochodzenia etnicznego lub narodowego, wieku i religii.

Czym jest Konwencja o zwalczaniu i zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej?

Konwencja o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej potocznie konwencja stambulska –konwencja o ochronie praw człowieka opracowana przez Radę Europy w celu zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, która została udostępniona do podpisu w dniu 11 maja 2011 r. w Stambule w Turcji. Konwencja ma na celu przeciwdziałanie przemocy, ochronę ofiar oraz „położenie kresu bezkarności sprawców”.

Do 2020 r. została ona podpisana przez 45 państw oraz Unię Europejską. Z dniem 14 marca 2012 r. Turcja stała się pierwszym państwem, które ratyfikowało konwencję, a następnie w latach 2013 - 2019 ratyfikowały ją kolejne 33 państwa. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r., gdyż została ratyfikowana przez przynajmniej 10 państw, w tym 8 państw członkowskich Rady Europy. Dokument został ratyfikowany i obowiązuje w 34 państwach.

Konwencja, którą Polska podpisała w 2012 r. i ratyfikowała w 2015 roku, to dokument o zwalczaniu przemocy domowej i przemocy wobec kobiet. Mówi m.in. o tym, że kultura, zwyczaje, religia, tradycja czy tzw. "honor" nie będą uznawane za usprawiedliwienie dla wszelkich aktów przemocy. 33 z 47 państw Unii Europejskiej ratyfikowało Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, ale jej wdrażanie w poszczególnych krajach jest wciąż niewystarczające.

Pamiętajmy, że *świadomość* jest jednym z ważniejszych elementów umożliwiających eliminację przemocy wobec kobiet. Wiele z aktów przemocy i dyskryminacji jest podtrzymywanych przez zachowania i normy społeczne, które nie są kwestionowane i w związku z tym pozostają niezmiennie.

W celu *przewycięzenia stereotypów i tabu*, ważne jest zdobycie *wiedzy* na temat praw określonych jednostek oraz sposobów dochodzenia tychże praw. Brak odpowiednich narzędzi oraz wiedzy powoduje, że wiele kobiet cyklicznie doświadcza przemocy.

Stworzenie świata, w którym respektowane będą prawa człowieka w odniesieniu do kobiet, świata wolnego od przemocy wobec kobiet, wymaga zmiany zachowań i postaw dotyczących użycia i akceptacji przemocy oraz dyskryminacji, które są charakterystyczne dla sprawców przemocy.

Docierając do mężczyzn i zapraszając ich do udziału w działaniach związanych z Kampanią oraz z podnoszeniem świadomości, pomaga się przedstawić przemoc, jako metodę służącą do zastraszania, kontrolowania i podporządkowywania kobiet. Zbudowanie zdrowszej męskości, która potępia przemoc, wymaga od mężczyzn wzięcia aktywnej odpowiedzialności za wyeliminowanie przemocy.

Opracowała kmdr w st. spocz. Bożena Szubińska

Wykorzystano materiał ze strony:

- 16 dni przeciw przemocy ze względu na płeć-Fundacja Autonomia, autorka Agata Teutsch (ekspertka antydyskryminacyjna)
- fragmenty materiałów CWGL – [16dayscampaign.org](https://www.16dayscampaign.org) (dostęp 21.11.2020 r.).
- List Europarlamentarzystki Sylwii Spurek do Ursuli von der Leyen